

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ:

Μετάφραση και σχολιασμός των άρθρων: «Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails», «Forging a future with rather than against Iran» και «Middle Eastern powers vie in shaping a next generation of Muslims» του James M. Dorsey.

**ΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑΣ
(Ξ2017076)**

**ΕΠΙΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ:
ΛΙΒΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ**

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2021

Μετάφραση και σχολιασμός των άρθρων: «Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails», «Forging a future with rather than against Iran» και «Middle Eastern powers vie in shaping a next generation of Muslims» του James M. Dorsey.

Ευχαριστίες

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τον καθηγητή της πτυχιακής μου εργασίας, κύριο Σωτήρη Λίβα, για τη συνεχή καθοδήγηση, την υποστήριξη καθώς και τις ουσιώδεις συμβουλές που μου παρείχε καθ' όλη τη διάρκεια υλοποίησης της. Επίσης αισθάνομαι την ανάγκη να εκφράσω το μεγαλύτερο «ευχαριστώ» στους γονείς μου, οι οποίοι φρόντισαν να έχω την καλύτερη δυνατή μόρφωση και τα καλύτερα φοιτητικά χρόνια. Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω την παρέα μου διότι αυτά τα τέσσερα χρόνια εκτός από γνώσεις απέκτησα τις καλύτερες αναμνήσεις και εμπειρίες.

Πίνακας περιεχομένων

Πρόλογος	6
A' ΜΕΡΟΣ	7
Πρωτότυπα Άρθρα	7
Μετάφραση.....	17
B' ΜΕΡΟΣ	30
Σχολιασμός μετάφρασης	30
Βιβλιογραφία	37

Πρόλογος

Η παρούσα πτυχιακή εργασία με τίτλο «Μετάφραση και σχολιασμός των άρθρων: «Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails», «Forging a future with rather than against Iran» και «Middle Eastern powers vie in shaping a next generation of Muslims» του James M. Dorsey» είναι πρωτότυπη και πραγματοποιήθηκε στο τέταρτο έτος της φοίτησης μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου.

Το πρώτο μέρος αποτελείται από τα πρωτότυπα άρθρα, τα οποία είναι γραμμένα από τον James M. Dorsey και στη συνέχεια παρατίθεται το μετάφρασμα. Τα πρώτα πραγματεύονται σημαντικά πολιτικά και θρησκευτικά γεγονότα του μουσουλμανικού κόσμου. Ο αρθρογράφος επικεντρώνεται σε εθντικές και θρησκευτικές συγκρούσεις και συγκεκριμένα στις κοινωνικές αλλαγές στη Μέση Ανατολή και τον αντίκτυπό τους στην γεωπολιτική της περιοχής.

Στο δεύτερο μέρος, η μετάφραση ακολουθείται από τον σχολιασμό, στον οποίο εξηγούνται οι αποφάσεις που πάρθηκαν για την αντιμετώπιση των προβλημάτων στα υπό μελέτη κείμενα, στο πλαίσιο των διαφόρων μεταφραστικών προσεγγίσεων. Σε αυτή την προσπάθεια κατανόησης και επίλυσης των ζητημάτων δεν ήταν λίγες οι στιγμές που χρειάστηκε να ανατρέξω σε διάφορες ηλεκτρονικές πηγές, ώστε να διαβάσω περισσότερες πληροφορίες, να βρω τη σωστή ορολογία ή διαφορετικές προσεγγίσεις. Όλα αυτά, έχοντας πάντα στο νου ότι στόχος μου είναι η μετάφραση των πρωτότυπων κειμένων στα ελληνικά, μένοντας πιστή στο νόημα και τον ρυθμό τους, μέσω της κατάλληλης προσαρμογής τους, ώστε να ανταποκρίνεται στους γλωσσικούς κανόνες της γλώσσας-στόχου.

A' MEPOΣ

Πρωτότυπα Άρθρα

Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails

By James M. Dorsey

US President Joe Biden may have little appetite for Israeli-Palestinian peacemaking but seems determined to prevent some third parties from exploiting the regional stalemate to their advantage. That seems to be one message contained in ensuring that [King Abdullah of Jordan will be the first Arab leader to visit the White House](#) since Mr. Biden took office.

The message takes on added significance with the beginning earlier this month of [court proceedings against two senior Jordanians](#) accused of sedition and plotting with former Crown Prince Hamzah bin Hussein, a half-brother of King Abdullah II, to destabilize the monarchy. The message's significance is enhanced at a time that various Muslim-majority states are [competing for religious soft power](#) in the Muslim world.

The alleged plot in cooperation with Prince Hamzah and Saudi efforts to protect one of the defendants, Bassam Awadallah, refocused attention on a low key, long-standing Saudi effort to include the kingdom in the administration of the Haram ash-Sharif or Temple Mount in Jerusalem, considered by Muslims to be the third holiest site in Islam.

A close associate of Saudi Crown Prince Mohammed bin Salman, Mr. Awadallah is a former chief of the court of King Abdullah and ex-Jordanian finance minister.

The Haram ash-Sharif is home to the Al Aqsa Mosque and the Dome of the Rock. The Temple Mount is Judaism's holiest site. It is where Jews believe that God's divine presence is manifested most and to which Jews turn during prayer.

Saudi Arabia bases its claim to leadership of the Muslim world on its custodianship of Islam's two holiest cities, Mecca and Medina. The Saudi claim, at a time that it is competing for religious soft power, would be significantly boosted by a stake in the administration of the Haram ash-Sharif. In effect, Jerusalem is a crown jewel in what amounts to a battle for the soul of Islam with the administration of its Muslim holy sites vested for the past century in a Jordanian-government controlled endowment.

The stakes in the struggle for control of the Jerusalem sites are high. For Saudi Arabia's ruling Al Saud family, it is about bolstering its religious claim to leadership of the Muslim world. For Jordan and its Hashemite monarchs who, unlike the Al

Sauds, trace their ancestry to the Prophet Mohammed, it's not just about religious power. With Palestinians accounting for more than 40 per cent of Jordan's population, maintaining the status quo in Jerusalem, seen by Palestinians as the capital of a future Palestinian state, is key to ensuring regime survival.

Although not charged, [Prince Hamzah has been under house arrest since April](#) when Mr. Awadallah and the second defendant, Sharif Hassan bin Zaid, a businessman and distant cousin of King Abdullah, were detained.

Saudi Arabia fueled suspicion of a [Saudi connection to the plot](#) by allegedly mounting a concerted effort when the plot was first disclosed to persuade King Abdullah to allow Mr. Awadallah, a Jordanian, US and Saudi national, to go into exile in the kingdom. Saudi Arabia sent its foreign minister, Prince Faisal bin Farhan al-Saud, intelligence chief Khalid bin Ali Al Humaidan, and a senior official in Prince Mohammed's office to take Mr. Awadallah back with them.

Jordan's rejection of the Saudi demand was bolstered by support from Mr. Biden as well as CIA Director William Burns.

Saudi Arabia has denied wanting Mr. Awadallah to go into exile in the kingdom. Saudi officials said the visits to Jordan by senior officials were intended to express support for the Jordanian monarch.

Denying any Saudi association with the Jordanian plot, Ali Shihabi, a Middle East analyst who often reflects Saudi positions, tweeted: "The only Saudi 'angle' is Awadallah who also has Saudi nationality and is immensely unpopular in Jordan. He is mentioned in the leaks as having been asked to secure Saudi help by Hamzah. [No help was extended in any form](#) and not a shred of evidence supports such allegations."

Jordanian Foreign Minister Ayman Safadi insisted during a visit to Washington in May that efforts to broaden administration of the Haram-ash Sharif constituted a [red line](#). King Abdullah reiterated Jordan's rejection of any attempt to involve third parties in the administration during a subsequent visit to Amman by US Secretary of State Anthony Blinken.

Relations between Jordan and Saudi Arabia have flowed and ebbed with the Saudis being irked by [King Abdullah's fierce rejection of former US President Donald J. Trump's recognition of all of Jerusalem as the capital of the Jewish](#), including the eastern part of the city conquered from Jordan during the 1967 Middle East war, and the president's Israeli-Palestinian peace plan that effectively supported hardline Israeli policies.

[King Abdullah suspected former Israeli Prime Minister Binyamin Netanyahu](#) of favouring a Saudi role in the administration of the Haram ash-Sharif and is uncertain about Mr. Netanyahu's successor, Prime Minister Naftali Bennett, who rejects the notion of an independent Palestinian state alongside Israel and supports Israeli settlement activity.

Jordanian officials denied reports last year in Israel Hayom, a pro-Netanyahu publication, quoting Saudi diplomats as saying that Jordan was willing to [grant Saudi Arabia observer status](#) in the endowment administering the Haram ash-Sharif.

Saudi Arabia has not officially announced its quest to wrest control from Jordan of the Haram ash-Sharif but Saudi interest is evident in various of the kingdom's moves in recent years.

Flexing the kingdom's financial muscle, Saudi King Salman told an Arab summit in Dhahran in April 2018 that he was [donating US\\$150 million to support Islam's holy places](#) in Jerusalem. The donation was in part designed to counter [bequests by Turkey](#), a rival contender for Muslim religious soft power, to Islamic organizations in Jerusalem as well as Turkish efforts to acquire real estate in the city.

Saudi Arabia has since [clashed with Jordan in Arab fora](#) over Jordan's exclusive control of the administration of the Jerusalem sites and is believed to have been wooing Palestinian religious dignitaries.

The risk for Saudi Arabia is that broadening the administration of the Jerusalem sites could blow new wind into latent suggestions that the custodianship of Mecca and Medina also be internationalized. It is a proposition, often put forward by Iran, that sends chills down Saudi spines.

Writing in Haaretz in 2019, Malik Dahlan, a Saudi-born international lawyer, who is believed to be close to Prince Hamzah, suggested that the Trump plan for Israel and the Palestinians could work if in the first phase “an [agreement on the governance of Jerusalem](#)” was achieved. “This Jerusalem-first approach would involve the idea of ‘integrative internationalization,’ which incidentally, I also prescribe for Mecca and Medina,” Mr. Malik wrote. There was no suggestion that Prince Hamzah shared Mr. Malik's views on the holy Saudi sites.

A podcast version of this story is available on Soundcloud, iTunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreaker, PocketCasts, Tumblr, Podbean, Audecibel, Castbox, and Patreon.

Dr. James M. Dorsey is an award-winning journalist and a senior fellow at Nanyang Technological University's S. Rajaratnam School of International Studies in Singapore and the National University of Singapore's Middle East Institute as well as an Honorary Senior Non-Resident Fellow at Eye on ISIS.

Forging a future with rather than against Iran

by James M. Dorsey

The rise of hardline President-elect Ebrahim Raisi has prompted some analysts to counterintuitively suggest that it could pave the way for reduced regional tensions and potential talks on a rejiggered Middle Eastern security architecture but getting from A to B is likely to prove easier said than done.

Hopes that a hardline endorsement of a return to the 2015 international agreement that curbed Iran's nuclear program will pave the way to wider security arrangements are grounded in a belief that Iranian domestic politics give Tehran a vested interest in a dialing down of tension. They also are rooted in a regional track record of hawks rather than doves taking the painful decisions that in the past have paved the way to an end of hostilities and the signing of agreements.

The analysts that see a silver lining in Iran's hardline electoral power grab compare the rise of Mr Raisi to the late 1980s when Iranian revolutionary leader Ayatollah Ruhollah Khomeini accepted a ceasefire in his country's eight-year-long war with Iraq at a time that then-President Ali Khamenei was preparing to succeed the ayatollah as Iran's supreme leader.

It was then that Mr. Raisi, a frontrunner in an undeclared race to succeed 82-year-old Ayatollah Khamenei, stands accused of his worst abuses of human rights, sparking fears that he will preside over a renewed period of transition marked by a brutal purge of perceived opponents.

By the same token, hardliners in Israel were the leaders that concluded peace agreements with Egypt and Jordan and peace initiatives like the 1993 Oslo accords with the Palestinians. They included Prime Ministers Menahem Begin, a leader of the right-wing Likud party and Yitzhak Rabin, who was often described as the voice of the Likud in the left-wing Labor Party.

Speaking in his first news conference after his victory in what was widely seen as an engineered election, Mr. Raisi insisted that Iran was "determined to strengthen relations with all the countries of the world and especially neighbouring countries. Our priority will be firming up relations with our neighbours."

Echoing his predecessor, outgoing President Hassan Rouhani, Mr. Raisi advocated a [restoration of diplomatic relations with Saudi Arabia](#), broken off when protesters stormed the Saudi embassy in Tehran in 2016 in the wake of the kingdom's execution of a prominent Shiite cleric. "We are ready to dialogue and strengthen relations with the Kingdom once again," Mr. Raisi said.

Iran said prior to the election that [talks between the Islamic republic and the kingdom](#) mediated by Iraq, the first since the rupture in diplomatic relations, were being conducted “in a good atmosphere.”

Mr. Raisi needs a lifting of US sanctions and regional calm to shore up his credentials by making good on his electoral promise to boost the economy – the primary concern of ordinary Iranians.

Iranian state media this week quoted Mahmoud Vaezi, Mr. Rouhani’s chief of staff, as saying that the United States had agreed to [lift “all insurance, oil and shipping sanctions,”](#) imposed by former President Donald J. Trump’s administration, as part of an agreement to revive the nuclear accord.

Mr. Raisi’s remarks followed a conciliatory note in April sounded by [Saudi Crown Prince Mohammed bin Salman](#). “We do not want for Iran to be in a difficult situation, on the contrary, we want Iran to prosper and grow. We have interests in Iran, and they have interests in the Kingdom to propel the region and the world to growth and prosperity,” Prince Mohammed said.

Dialing back belligerent rhetoric and engaging in dialogue that helps frame issues is one thing. Another is agreeing on sustainable regional security arrangements that will enable the parties to manage their disputes, even if they cannot resolve them.

That will ultimately require a paradigm shift in thinking that addresses deep-seated distrust, fears, and perceptions on both sides of the divide.

Iran’s ballistic missile program and support for proxies in Lebanon, Iraq, and Yemen and for President Bashar al-Assad in Syria, seen by Tehran as a defense strategy in a perceived four decades-long overt and covert war, is viewed by Saudi Arabia and its allies as an effort to interfere in the internal affairs of others and export the Iranian revolution.

[Saudi Foreign Minister Prince Faisal bin Farhan Al Saud](#) suggested as much in his first response to Mr. Raisi’s election. Prince Faisal insisted that “outstanding issues be addressed and be addressed seriously and that we hold Iran accountable for its activities and hold it to its commitments under the non-proliferation treaty and its commitments to the IAEA,” the International Atomic Energy Agency, as part of ongoing multilateral talks aimed at reviving the nuclear agreement.

The Trump administration’s abandonment of the nuclear deal in 2018 and policy of “maximum pressure” was the latest failed attempt in the past four decades to pressure Iran to change its policies. Iran proved to be more resilient than expected even if it paid a steep political, economic, and social price that most recently included the election of a leader, Mr. Raisi, who lacks popular legitimacy.

To be sure, Iran initially invited international isolation and sanctions with the 444-day occupation of the US embassy in 1979 and the Islamic republic's initial revolutionary zeal aimed at exporting its revolution to countries in the Gulf.

The Iran-Iraq war with Iraq's war effort funded by Gulf states and eventually supported by the United States turned revolutionary zeal into a battle for survival and a defence strategy that relied on proxies in Arab countries and sought to shift the battlefield away from Iran's borders. It cemented the belief that Iran had no friends and that its enemies sought regime change.

The perception of US and Saudi intentions was cemented by Saudi Arabia's massive investment since 1979 in the global promotion of Wahhabi ideology with its prejudiced and discriminatory attitude towards Shiite Muslims.

Saudi moves since the rise of Prince Mohammed to curb the sharp ends of Wahhabism, the ultra-conservative interpretation of Islam that has long shaped the kingdom and improve the social and economic conditions of its long-disenfranchised Shiite minority have done little to convince Iranians that Saudi attitudes have changed.

Neither have anti-Shiite incidents in other Gulf states. Human Rights Watch this week accused authorities in the United Arab Emirates of [forcibly disappearing at least four Pakistani Shiites since October 2020 and deporting six others](#) without explanation, "apparently based solely on their religious background."

[Conflict resolution expert Ibrahim Fraihat](#) argues that Saudi Arabia and Iran need to recognize the real issues fueling their conflict rather than focus on narratives designed to justify their entrenched positions. "What both parties refuse to acknowledge is that this conflict is...at least in part, about regime survival, legitimacy, and the desire of governments of both states to take a leading role in the Muslim world" – all of which make institutionalizing conflict management mechanisms a sine qua non.

A podcast version of this story is available on Soundcloud, iTunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreaker, PocketCasts, Tumblr, Podbean, Audible, Castbox, and Patreon.

Dr. James M. Dorsey is an award-winning journalist and a senior fellow at Nanyang Technological University's S. Rajaratnam School of International Studies in Singapore and the National University of Singapore's Middle East Institute as well as an Honorary Senior Non-Resident Fellow at Eye on ISIS.

Middle Eastern powers vie in shaping a next generation of Muslims

James M. Dorsey

Education is emerging as a major flashpoint in competing visions of a future Muslim world. Rival concepts being instilled in a next generation are likely to shape what amounts to a battle for the soul of Islam.

Reports earlier this year published by the Israel-based [Institute for Monitoring Peace and Cultural Tolerance in School Education \(IMPACT-SE\)](#) chart the divergence in educational approaches.

At one end of the spectrum are [Pakistan](#) and [Turkey](#), two of the more populous Muslim countries whose claim to leadership of the Muslim world is rooted in conservative, if not ultra-conservative interpretations of Islam, that increasingly shape their education systems.

[Saudi Arabia](#) and the [United Arab Emirates](#) reside at the other end with their reduced emphasis on religion in education and emphasis on science as well as religious tolerance and inter-faith dialogue.

Straddling the two approaches is Qatar, the world's only other Wahhabi state alongside Saudi Arabia even if it adhered to a more liberal interpretation long before the rise of Saudi Crown Prince Mohammed bin Salman.

Since coming to office, Prince Mohammed has significantly reduced the role of ultra-conservative religious figures and institutions, cut back on global funding of Wahhabi activity, enhanced women's rights and built a Western-style entertainment sector.

Sandwiched between Saudi Arabia and Iran, Qatar sees [global support of political Islam](#), including the Muslim Brotherhood, as its best defense against the Saudi and Iranian governance models.

[Qatari textbooks](#) reflect the tightrope the Gulf state walks between professing adherence to concepts of democratic freedoms, human rights, tolerance, and pluralism, yet refusing to break with anti-Semitic and anti-Christian notions as well as philosophies of jihad and martyrdom prevalent in political Islam.

What the different approaches have in common is what makes both problematic: an endorsement of autocratic or strongman rule by either explicitly propagating absolute obedience to the ruler or the increasingly authoritarian environment in which the Islamicised education systems are being rolled out.

Underlying the different approaches to education are diverging interpretations of what Islam represents and what constitutes a moderate form of the faith as well as seemingly haphazard definitions put forward by various leaders.

To be sure, Saudi Arabia and the UAE, in contrast to the values propagated in Turkish and Pakistan school curricula, tackle issues that are widely seen as potentially contributing to breeding grounds for radicalism and extremism.

These include supremacist concepts, discriminatory portrayals of minorities, emphasis on rote learning and attitudes towards violence.

In an interview in early May, Prince Mohammed expressed seemingly contradictory definitions of what his version of moderate Islam entailed. On the one hand, the crown prince suggested that it involved a liberal application of Islamic law guided by principles of tolerance and inclusivity.

Yet, at the same time, when asked about tackling extremism, Prince Mohammed cited a [hadith or prophetic saying](#) that urges the faithful to kill extremists. [Saudi dissidents](#) charged that the crown prince was justifying the targeting of those who criticized him, such as Jamal Khashoggi, the Saudi journalist who was killed in the Saudi consulate in Istanbul in 2018.

“Today, we cannot grow, attract capital, offer tourism, or move forward with the existence of extremist ideology in Saudi Arabia. If you want millions of jobs, decline of unemployment, economic growth, and better income, then you must uproot this project... Any person who espouses an extremist ideology, even if he is not a terrorist, he is still a criminal who must be held accountable before the law,” [Prince Mohammed](#) said, arguing that the days in which religious ultra-conservatism served a purpose were in the past.

The divergence in educational approaches takes on added significance because countries that vie for leadership of the Muslim world like Saudi Arabia, the UAE and Turkey as well as Iran, export their visions of what the faith stands for in a **variety of** ways. These include funding of religious, cultural, and educational institutions in third countries and lobbying for policies that bolster their approach and counter that of their rivals.

While cutting back significantly on its overseas funding and harnessing the [Muslim World League](#) (MWL), once a prime vehicle in the Saudi promotion of ultra-conservatism, to propagate the kingdom’s more recent message of tolerance and inter-faith outreach, Saudi Arabia at times does not shy away from employing those it now denounces as extremists.

[Indonesia](#) is a case in point. The World Assembly of Muslim Youth (WAMY), another government-sanctioned non-governmental organization once used to further Saudi ultra-conservatism, prides itself on the funding of mosques in Indonesia built by the Prosperous Justice Party (Partai Keadilan Sejahtera or PKS), a Muslim Brotherhood affiliated group.

When MWL secretary general Mohammed al-Issa visited the headquarters in Jakarta of Nahdlatul Ulama (NU), the world’s largest Muslim movement, he opted to take

with him Hidayat Nur Wahid, a leader of the PKS, and a staunch rival of the National Awakening Party (or PKB) that is associated with NU.

The Saudi flaunting of its political Islamic Indonesian associate appears designed to counter Nahdlatul Ulama, the single most serious challenger to the various concepts of Islam put forward by Middle Eastern powers, including the kingdom.

Nahdlatul Ulama promotes a concept of [humanitarian Islam](#) that is rooted in a reinterpretation of religious texts, recognizes the need for reform to revise or remove what the group calls “obsolete” concepts such as that of the kafir or infidel, and is supported by a broad base of Islamic scholars.

For its part, Turkey’s religious authority, Diyanet, that resides in the office of President Recep Tayyip Erdogan, has seen its budget increase 23-fold in the last two decades, making it by far one of the best funded government agencies.

Diyanet has [funded mosque construction](#) from the nearby formerly Ottoman countries in the Balkans to Africa and even Cuba. The [Maarif Foundation](#), a vehicle used to take control globally of schools once operated by followers of Fethullah Gulen, uses [school materials supplied by Diyanet](#).

Turkey accuses Mr. Gulen, a preacher who lives in exile in the United States and an erstwhile ally of Mr. Erdogan, of engineering a failed military coup in Turkey in 2016. Turkey has since arrested thousands of alleged Gulen supporters and removed large numbers of suspected supporters from the government bureaucracy and the military.

Multiple countries have handed local Gulen-operated schools to the Maarif Foundation. At last count, the foundation operated 323 schools, 42 dormitories and one university in 43 countries.

By the same token, the UAE supported by Saudi Arabia, has employed its religious soft power and commercial and economic sway to lobby for a tougher French policy towards political Islam prior to the crackdown initiated by President Emmanuel Macron.

The lobbying emphasized common interests in countering political Islam and Turkey, with which France is at odds in Libya and the eastern Mediterranean as well as on the issue of political Islam. It gave the French leader welcome Muslim cover to target political Islam and Turkey as he gears up for an election in 2022 in which Marie Le Pen, the leader of the far right, nationalist and anti-immigration National Rally, looms large.

As part of the [crackdown on political Islam](#), France required children to attend school from age three. It also all but eliminated options for home schooling or the operation of privately-funded schools.

Mr. Erdogan laid down the gauntlet declaring in 2018 that “the joint goal of all education and our teaching system is to bring up good people with respect for their history, culture and values.” Mr. Erdogan spoke of a “pious generation” that “will work for the [construction of a new civilisation](#).” It’s that new civilisation that is at stake in the battle for the soul of Islam.

A podcast version of this story is available on Soundcloud, iTunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreaker, PocketCasts, Tumblr, Podbean, Audible, Castbox, and Patreon.

Dr. James M. Dorsey is an award-winning journalist and a senior fellow at Nanyang Technological University’s S. Rajaratnam School of International Studies in Singapore and the National University of Singapore’s Middle East Institute as well as an Honorary Senior Non-Resident Fellow at Eye on ISIS.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Προσεκτικές κινήσεις για το μέλλον της Ιερουσαλήμ: Η επερχόμενη επίσκεψη στην Ουάσινγκτον δίνει θάρρος στον μονάρχη της Ιορδανίας

Από τον Τζέιμς Μ. Ντόρσι

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ, Τζο Μπάιντεν, μπορεί να μην αποβλέπει τόσο στην ειρήνευση των ισραηλινοπαλαιστινιακών σχέσεων αλλά φαίνεται αποφασισμένος να αποτρέψει τρίτους από το να εκμεταλλευτούν το περιφερειακό αδιέξοδο προς όφελός τους. Αυτό σημαίνει ότι ο Βασιλιάς Αμπντουλλά θα είναι ο πρώτος Άραβας ηγέτης που θα επισκεφτεί τον Λευκό Οίκο από τότε που ανέλαβε καθήκοντα ο κ. Μπάιντεν.

Αυτό το μήνυμα λαμβάνει πρόσθετη σημασία με την έναρξη, νωρίτερα αυτού του μήνα, δικαστικών διαδικασιών εναντίον δύο αξιωματούχων Ιορδανών, οι οποίοι διώκονται με κατηγορίες εξέγερσης και συνωμοσίας, σε συνεργασία με τον πρώην πρίγκιπα διάδοχο Χάμζα μπιν Χουσέιν, τον ετεροθαλή αδερφό του Βασιλιά Αμπντουλλά Β', με στόχο την αποσταθεροποίηση της μοναρχίας. Η σημασία του μηνύματος αυξάνεται σε μία εποχή που διάφορα κράτη με μουσουλμανική πλειοψηφία ανταγωνίζονται για τη θρησκευτική κυριαρχία στον μουσουλμανικό κόσμο.

Η υποτιθέμενη συνωμοσία σε συνεργασία με τον πρίγκιπα Χάμζα και οι προσπάθειες της Σαουδικής Αραβίας να προστατεύσει έναν από τους κατηγορούμενους, τον Μπασσέμ Αουαντάλλα, έστρεψε την προσοχή σε μια διακριτική και μακροχρόνια προσπάθεια της Σαουδικής Αραβίας να συμμετέχει το Ριάντ στη διοίκηση του Χάραμ ασ-Σαρίφ (Haram ash-Sharif) ή Όρους του Ναού στην Ιερουσαλήμ, που θεωρείται ως ο τρίτος ιερότερος τόπος του Ισλάμ από τους μουσουλμάνους.

Ο κ. Αουαντάλλα, στενός συνεργάτης του Σαουδάραβα διαδόχου πρίγκιπα Μοχάμεντ μπιν Σαλμάν, είναι πρώην επικεφαλής της αυλής του Βασιλιά Αμπντουλλά και πρώην υπουργός Οικονομικών της Ιορδανίας.

Το Όρος του Ναού φιλοξενεί το Τέμενος Αλ Άκσα και τον Θόλο του Βράχου. Το Όρος του Ναού είναι ο ιερότερος τόπος του Ιουδαϊσμού. Οι Εβραίοι πιστεύουν ότι εκεί η θεϊκή παρουσία του Θεού εκδηλώνεται περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο τόπο και στρέφονται προς αυτόν κατά τη διάρκεια της προσευχής.

Η Σαουδική Αραβία βασίζει την αξίωσή της για την ηγεσία του μουσουλμανικού κόσμου στην κηδεμονία των δύο ιερότερων πόλεων του Ισλάμ, της Μέκκας και της Μεδίνας. Η αξίωση της Σαουδικής Αραβίας, σε μια εποχή που ανταγωνίζεται για τη θρησκευτική ήπια ισχύ, θα ενισχυόταν σημαντικά από τη συμμετοχή της στη διοίκηση του Χαράμ ασ-Σαρίφ. Στην πραγματικότητα, η Ιερουσαλήμ είναι ποθητή σαν έναν θησαυρό σε ένα «κυνήγι» κυριαρχίας στο Ισλάμ, με τη διαχείριση των

μουσουλμανικών ιερών τόπων της να έχει ανατεθεί, τον τελευταίο αιώνα, σε ισλαμικό βακούφι που ελέγχεται από την κυβέρνηση της Ιορδανίας.

Το διακύβευμα στον αγώνα για τον έλεγχο των τόπων της Ιερουσαλήμ είναι μεγάλο. Για την κυβερνώσα οικογένεια της Σαουδικής Αραβίας, Αλ Σαούντ, πρόκειται για ενίσχυση της θρησκευτικής της αξίωσης για την ηγεσία του μουσουλμανικού κόσμου. Για την Ιορδανία και τους Χασεμίτες μονάρχες της, οι οποίοι, σε αντίθεση με τους Αλ Σαούντ, συνδέουν την καταγωγή τους με τον Προφήτη Μωάμεθ, δεν πρόκειται μόνο για θρησκευτική δύναμη. Η διατήρηση του status quo στην Ιερουσαλήμ, που θεωρείται από τους Παλαιστίνιους (περισσότερο από το 40% του πληθυσμού της Ιορδανίας) ως η πρωτεύουσα ενός μελλοντικού παλαιστινιακού κράτους, είναι σημαντική για την εξασφάλιση της επιβίωσης του καθεστώτος.

Αν και δεν του έχουν απαγγελθεί κατηγορίες, ο πρίγκιπας Χάμζα βρίσκεται σε κατ' οίκον περιορισμό από τον Απρίλιο, από τότε που συνελήφθησαν ο κ. Αουαντάλλα και ο δεύτερος κατηγορούμενος, ο Σαρίφ Χασάν μπιν Ζαΐντ, επιχειρηματίας και μακρινός ξάδελφος του βασιλιά Αμπντουλλά.

Η Σαουδική Αραβία πυροδότησε τις υποψίες για σαουδαραβική σύνδεση με την συνωμοσία καθώς, όταν αποκαλύφθηκε πρώτη φορά το σχέδιο, φέρεται να κατέλαβε συντονισμένη προσπάθεια για να πείσει τον βασιλιά Αμπντουλλά να επιτρέψει στον κ. Αουαντάλλα, υπήκοο Ιορδανίας, ΗΠΑ και Σαουδικής Αραβίας, να εξοριστεί στο βασίλειο. Η Σαουδική Αραβία έστειλε τον υπουργό Εξωτερικών της, πρίγκιπα Φάισαλ μπιν Φαρχάν αλ Σαούντ, τον επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών Χάλιντ μπιν Άλι αλ Χουμαϊντάν και έναν ανώτερο αξιωματούχο του γραφείου του πρίγκιπα Μοχάμεντ για να πάρουν τον κ. Αουαντάλλα μαζί τους.

Η απόρριψη της Ιορδανίας στο αίτημα της Σαουδικής Αραβίας, στηρίχθηκε από τον κ. Μπάλιντεν καθώς και του διευθυντή της Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών (CIA) Γουίλιαμ Μπερνς.

Η Σαουδική Αραβία έχει αρνηθεί ότι επιθυμεί να εξοριστεί ο κ. Αουαντάλλα στο βασίλειο. Σαουδάραβες αξιωματούχοι δήλωσαν ότι οι επισκέψεις ανώτερων αξιωματούχων στην Ιορδανία είχαν σκοπό να εκφράσουν την υποστήριξή τους στον Ιορδανό μονάρχη.

Αρνούμενος οποιαδήποτε σαουδαραβική σχέση με την ιορδανική συνωμοσία, ο Αλί Σιχαμπί, ένας αναλυτής από τη Μέση Ανατολή που συχνά εκφράζει σαουδαραβικές θέσεις, έγραψε στο Twitter: «Η μόνη σαουδαραβική ‘σκοπιά’ είναι εκείνη του Αουαντάλλα, ο οποίος έχει σαουδαραβική υπηκοότητα και δεν είναι δημοφιλής στην Ιορδανία. Διέρρευσαν πληροφορίες κατά τις οποίες ζήτησε από τον Χάμζα να εξασφαλίσει σαουδαραβική βοήθεια αλλά καμία βοήθεια δεν έφτασε, σε καμία μορφή, και ούτε ένα στοιχείο δεν επιβεβαιώνει τέτοιους ισχυρισμούς».

Ο Ιορδανός υπουργός Εξωτερικών, Αϊμάν Σαφάντι, επέμεινε, κατά τη διάρκεια επίσκεψής του στην Ουάσινγκτον τον Μάιο, ότι οι προσπάθειες διεύρυνσης της

διοίκησης του Χαράμ ασ-Σαρίφ αποτελούν κόκκινη γραμμή. Ο βασιλιάς Αμπντουλλά επανέλαβε την απόρριψη της Ιορδανίας, σχετικά με οποιαδήποτε προσπάθεια εμπλοκής τρίτων στη διοίκηση, κατά τη διάρκεια της επακόλουθης επίσκεψης του υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Άντονι Μπλίνκεν, στο Αμμάν.

Οι σχέσεις μεταξύ της Ιορδανίας και της Σαουδικής Αραβίας περνούν από χίλια κύματα, και οι Σαουδάραβες ενοχλούνται από την έντονη απόρριψη του βασιλιά Αμπντουλλά από τον πρώην πρόεδρο των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, σχετικά με την αναγνώριση ολόκληρης της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας των Εβραίων, συμπεριλαμβανομένου του ανατολικού τμήματος της πόλης, που κατακτήθηκε από την Ιορδανία στον πόλεμο του 1967 στη Μέση Ανατολή, καθώς και το ισραηλινοπαλαιστινιακό ειρηνευτικό σχέδιο του προέδρου, που ουσιαστικά υποστήριζε τις σκληροπυρηνικές πολιτικές του Ισραήλ.

Ο βασιλιάς Αμπντουλλά υποψιάστηκε ότι ο πρώην ισραηλινός πρωθυπουργός, Μπενιαμίν Νετανιάχου, ευνοεί τον ρόλο της Σαουδικής Αραβίας στη διοίκηση του Χαράμ ασ-Σαρίφ και είναι αβέβαιος για τον διάδοχο του κ. Νετανιάχου, τον πρωθυπουργό Ναφτάλι Μπένετ, ο οποίος απορρίπτει την ιδέα ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους δίπλα στο Ισραήλ και υποστηρίζει την ισραηλινή εποικιστική δραστηριότητα.

Πέρυσι, οι ιορδανοί αξιωματούχοι διέψευσαν δημοσιεύματα, υπέρ του Νετανιάχου της εφημερίδας Israel Hayom, τα οποία παρέθεταν τα λόγια διπλωματών της Σαουδικής Αραβίας, οι οποίοι έλεγαν ότι η Ιορδανία ήταν πρόθυμη να παραχωρήσει στη Σαουδική Αραβία καθεστώς παρατηρητή στο βακούφι που διαχειρίζεται το Χαράμ Ασ-Σαρίφ.

Η Σαουδική Αραβία δεν έχει ανακοινώσει επίσημα τον στόχο της, ο οποίος είναι η απόσπαση του ελέγχου του Χαράμ ασ-Σαρίφ από την Ιορδανία, ωστόσο το ενδιαφέρον της είναι εμφανές, στις διάφορες κινήσεις του βασιλείου τα τελευταία χρόνια.

Ο βασιλιάς Σαλμάν της Σαουδικής Αραβίας, ο οποίος χρησιμοποίησε την οικονομική δύναμη του βασιλείου, δήλωσε σε αραβική σύνοδο κορυφής στο Νταχράν τον Απρίλιο του 2018, ότι θα δωρίσει 150 εκατομμύρια δολάρια για την ενίσχυση των ιερών τόπων του Ισλάμ στην Ιερουσαλήμ. Η δωρεά προοριζόταν εν μέρει ως «ανταπόδοση» σε αντίστοιχες δωρεές της Τουρκίας, που επίσης διεκδικεί τη μουσουλμανική θρησκευτική ήπια ισχύ, στις ισλαμικές οργανώσεις στην Ιερουσαλήμ, καθώς και τις τουρκικές προσπάθειες για την απόκτηση ακινήτων στην πόλη.

Η Σαουδική Αραβία συγκρούστηκε από τότε με την Ιορδανία στις αραβικές συναντήσεις σχετικά με τον αποκλειστικό έλεγχο της Ιορδανίας στη διοίκηση των τόπων της Ιερουσαλήμ και πιστεύεται ότι προσεγγίζει Παλαιστίνιους θρησκευτικούς αξιωματούχους.

Ο κίνδυνος για τη Σαουδική Αραβία βρίσκεται στη διεύρυνση της διοίκησης των τόπων της Ιερουσαλήμ. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να φουντώσει και πάλι πιθανά σχέδια για τη διεθνοποίηση της κηδεμονίας της Μέκκας και της Μεδίνας. Πρόκειται για μια πρόταση, που συχνά διατυπώνεται από το Ιράν και η οποία προκαλεί φόβο στη Σαουδική Αραβία.

Γράφοντας στην εφημερίδα Haaretz το 2019, ο Μαλίκ Νταχλάν, διεθνής δικηγόρος σαουδαραβικής καταγωγής, ο οποίος πιστεύεται ότι είναι κοντά στον πρίγκιπα Χάμιζα, ισχυρίστηκε ότι το σχέδιο Τραμπ για το Ισραήλ και τους Παλαιστίνιους θα μπορούσε να πετύχει, εάν σε πρώτη φάση επιτευχθεί «μια συμφωνία για την διοίκηση της Ιερουσαλήμ». Ο κ. Μαλίκ έγραψε ότι «αυτή η προσέγγιση που έχει ως προτεραιότητα την Ιερουσαλήμ, θα περιελάμβανε την ιδέα της ‘διεθνοποίησης των ενοποιητικών πολιτικών’, την οποία παρεμπιπτόντως προτείνω, επίσης, για τη Μέκκα και τη Μεδίνα». Δεν υπήρξε καμία ένδειξη ότι ο πρίγκιπας Χάμιζα συμμεριζόταν τις απόψεις του κ. Μαλίκ για τους ιερούς τόπους της Σαουδικής Αραβίας.

Μια αγγλική έκδοση podcast αυτής της ιστορίας είναι διαθέσιμη στα Soundcloud, iTunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreker, PocketCasts, Tumblr, Podbean, Audible, Patreon και Castbox.

Ο Δρ. Τζέιμς Μ. Ντόρσι είναι βραβευμένος δημοσιογράφος και ανώτερος καθηγητής της Σχολής Διεθνών Σπουδών Σ. Ρατζαρατνάμ του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Νανιάνγκ και του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης του Ινστιτούτου Μέσης Ανατολής καθώς και επίτιμος ανώτερος εξωτερικός καθηγητής στο Eye του ISIS.

Σφυρηλατώντας ένα μέλλον δίπλα παρά ενάντια στο Ιράν

Από τον Τζέιμς Μ. Ντόρσι

Η άνοδος του σκληροπυρηνικού εκλεγμένου προέδρου Εμπραχίμ Ραΐσι ώθησε μερικούς αναλυτές να δηλώσουν, πηγαίνοντας ενάντια στην τρέχουσα λογική, ότι θα μπορούσε να οδηγήσει στην αποκλιμάκωση των περιφερειακών εντάσεων και σε ενδεχόμενες συζητήσεις, σχετικά με μία αναδιαμορφωμένη αρχιτεκτονική ασφαλείας στη Μέση Ανατολή. Ωστόσο, είναι πιθανό να μην μπορεί να γίνει πράξη τόσο εύκολα.

Οι ελπίδες ότι μία απόλυτη και χωρίς όρους επιστροφή στη διεθνή συμφωνία του 2015, για τον περιορισμό του πυρηνικού προγράμματος του Ιράν, θα ανοίξει το δρόμο για ευρύτερους διακανονισμούς ασφαλείας, βασίζονται στην πεποίθηση ότι η Τεχεράνη έχει, πράγματι, συμφέρον στην αποκλιμάκωση της έντασης. Έχουν, όμως, τις ρίζες τους και σε ένα τοπικό ιστορικό κατά το οποίο τα γεράκια, αντί για τα περιστέρια, παίρνουν τις δύσκολες αποφάσεις που στο παρελθόν άνοιξαν το δρόμο για τον τερματισμό των εχθροπραξιών και την υπογραφή συμφωνιών.

Οι αναλυτές που βλέπουν τη θετική πλευρά στην εκλογική νίκη των συντηρητικών στο Ιράν, συγκρίνουν την άνοδο του κ. Ραΐσι με την περίοδο, στα τέλη της δεκαετίας του 1980, όταν ο Ιρανός επαναστάτης ηγέτης Αγιατολάχ Ρουχολάχ Χομεϊνί αποδέχθηκε την κατάπαυση του πυρός στον οκταετή πόλεμο της χώρας του με το Ιράκ, την ώρα που ο τότε πρόεδρος Αλί Χαμενέι ετοιμαζόταν να διαδεχθεί τον αγιατολάχ ως ανώτατος ηγέτης του Ιράν.

Τότε ήταν που ο κ. Ραΐσι, ο επικρατέστερος υποψήφιος μιας υπόγειας αναμέτρησης για τη διαδοχή του 82χρονου Αγιατολάχ Χαμενέι, κατηγορήθηκε για τις χειρότερες του παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πυροδοτώντας τον φόβο ότι θα προεδρεύσει μιας νέας μεταβατικής περιόδου, σημαδεμένης από μια σκληρή «εκκαθάριση» των θεωρούμενων αντιπάλων.

Με την ίδια λογική, οι σκληροπυρηνικοί στο Ισραήλ ήταν οι ηγέτες που σύναψαν ειρηνευτικές συμφωνίες με την Αίγυπτο και την Ιορδανία καθώς και ειρηνευτικές πρωτοβουλίες, όπως οι συμφωνίες του Όσλο το 1993 με τους Παλαιστίνιους. Σε αυτές συμπεριλήφθησαν και οι πρωθυπουργοί Μεναχέμ Μπέγκιν, αρχηγός του δεξιού κόμματος Λικούντ και Γιτζάκ Ράμπιν, ο οποίος συχνά περιγράφεται ως η φωνή του Λικούντ, στο αριστερό Εργατικό Κόμμα.

Μιλώντας στην πρώτη του συνέντευξη Τύπου μετά τη νίκη του σε μια εκλογική διαδικασία που θεωρήθηκε από πολλούς ως μεθοδευμένη, ο κ. Ραΐσι επέμεινε ότι το Ιράν είναι αποφασισμένο να ενισχύσει τις σχέσεις του με όλες τις χώρες του κόσμου και ιδιαίτερα με τις γειτονικές, αφού δήλωσε, επίσης, ότι η προτεραιότητα τους θα είναι η σύσφιξη των σχέσεων με τους γείτονές τους.

Ο κύριος Ραΐσι, όπως και ο προκάτοχός του, ο απερχόμενος πρόεδρος Χασάν Ρουχανί, τάχθηκε υπέρ της αποκατάστασης των διπλωματικών σχέσεων με τη Σαουδική Αραβία, οι οποίες διακόπηκαν λόγω της εισβολής διαδηλωτών στην πρεσβεία της, στην Τεχεράνη, το 2016, όταν το βασίλειο εκτέλεσε έναν εξέχοντα Σιίτη κληρικό. «Είμαστε έτοιμοι για διάλογο και για την ενίσχυση των σχέσεων με το βασίλειο, για ακόμα μια φορά», δήλωσε ο κ. Ραΐσι.

Πριν από τις εκλογές, το Ιράν δήλωσε ότι οι συζητήσεις, οι πρώτες μετά τη διακοπή των διπλωματικών σχέσεων, μεταξύ της Ισλαμικής Δημοκρατίας και του βασιλείου με τη μεσολάβηση του Ιράκ, διεξάγονται «σε καλή ατμόσφαιρα».

Ο κ. Ραΐσι χρειάζεται την άρση των αμερικανικών κυρώσεων και την περιφερειακή ηρεμία για να ενισχύσει το κύρος του, κάνοντας πράξη την προεκλογική του υπόσχεση για την τόνωση της οικονομίας – το βασικό μέλημα των Ιρανών πολιτών.

Τα ιρανικά κρατικά μέσα ενημέρωσης ανέφεραν αυτή την εβδομάδα ότι ο Μαχμούντ Βαεζί, προσωπάρχης του κ. Ρουχανί, δήλωσε ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες συμφώνησαν να άρουν «όλες τις ασφαλιστικές, πετρελαϊκές και ναυτιλιακές κυρώσεις», που είχαν επιβληθεί από την κυβέρνηση του πρώην προέδρου Ντόναλντ Τζ. Τραμπ, στο πλαίσιο μιας συμφωνίας για την αναβίωση της πυρηνικής συμφωνίας.

Τον Απρίλιο, ένα συμφιλιωτικό μήνυμα, του Σαουδάραβα πρίγκιπα διαδόχου Μοχάμεντ μπιν Σαλμάν, ακολούθησε τις δηλώσεις του κ. Ραΐσι. «Δεν θέλουμε να βρίσκεται το Ιράν σε δύσκολη θέση, αντίθετα, θέλουμε το Ιράν να ευημερεί και να αναπτύσσεται. Έχουμε συμφέροντα στο Ιράν, εκείνοι έχουν συμφέροντα στο βασίλειο και μαζί ως κοινό στόχο έχουμε την ανάπτυξη και την ευημερία της περιοχής και του κόσμου», δήλωσε ο πρίγκιπας Μοχάμεντ.

Το να περιορίσουμε την πολεμική ρητορική και να προβούμε σε διάλογο που βοηθάει την πλαisiώση των ζητημάτων είναι ένα πράγμα και το να συμφωνήσουμε σε βιώσιμους περιφερειακούς διακανονισμούς ασφάλειας, οι οποίοι θα επιτρέψουν στα μέρη να διαχειριστούν τις διαφορές τους, ακόμα κι αν δεν μπορούν να τις επιλύσουν, είναι ένα άλλο.

Αυτό θα απαιτήσει, τελικά, μια αλλαγή στον τρόπο σκέψης που θα αντιμετωπίσει τη βαθιά ριζωμένη δυσπιστία, τους φόβους και τις αντιλήψεις και των δύο πλευρών του χάσματος.

Το πρόγραμμα βαλλιστικών πυραύλων του Ιράν και η υποστήριξη των αντιπροσώπων του στο Λίβανο, το Ιράκ και την Υεμένη και του προέδρου Μπασάρ αλ Άσαντ στη Συρία, θεωρείται από την Τεχεράνη ως αμυντική στρατηγική σε έναν θεωρούμενο, επί τέσσερις δεκαετίες, απροκάλυπτο και συγκαλυμμένο πόλεμο. Ωστόσο, από τη Σαουδική Αραβία και τους συμμάχους της θεωρείται ως μία προσπάθεια παρέμβασης στις εσωτερικές υποθέσεις των άλλων και εξαγωγής της ιρανικής επανάστασης.

Αυτό υπονόησε ο υπουργός Εξωτερικών της Σαουδικής Αραβίας, πρίγκιπας Φαίσαλ μπιν Φαρχάν Αλ Σαούντ, στην πρώτη του απάντηση στην εκλογή του κ. Ραΐσι. «Τα εκκρεμή ζητήματα πρέπει να αντιμετωπιστούν και μάλιστα σοβαρά και πρέπει να καταστήσουμε το Ιράν υπεύθυνο για τις δραστηριότητές του και να φροντίσουμε να τηρήσει τις δεσμεύσεις του βάσει της Συνθήκης για τη Μη Διάδοση των Πυρηνικών Όπλων και στις δεσμεύσεις του στο ΔΟΑΕ» του Διεθνούς Οργανισμού Ατομικής Ενέργειας, δήλωσε ο πρίγκιπας Φαίσαλ, στο πλαίσιο των εν εξελίξει πολυμερών συνομιλιών με στόχο την αναβίωση της πυρηνικής συμφωνίας.

Η αποχώρηση της κυβέρνησης Τραμπ, το 2018, από την πυρηνική συμφωνία και η πολιτική της «μέγιστης πίεσης» ήταν η τελευταία αποτυχημένη προσπάθεια πίεσης του Ιράν με στόχο να αλλάξει τις πολιτικές του, τις περασμένες τέσσερις δεκαετίες. Το Ιράν, παρά τις προσδοκίες, αποδείχθηκε πιο ανθεκτικό, ακόμα και αν πλήρωσε ένα υψηλό πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό τίμημα, το οποίο πρόσφατα περιελάμβανε την εκλογή ενός ηγέτη, του κ. Ραΐσι, ο οποίος στερείται λαϊκής νομιμοποίησης.

Σίγουρα, το Ιράν οδήγησε αρχικά στη διεθνή απομόνωση και τις κυρώσεις της 444ήμερης κατάληψης της πρεσβείας των ΗΠΑ, το 1979, και τον αρχικό επαναστατικό ζήλο της Ισλαμικής Δημοκρατίας που αποσκοπούσε στην εξαγωγή της επανάστασής της στις χώρες του Κόλπου.

Ο πόλεμος του Ιράν με το Ιράκ, με την πολεμική προσπάθεια του τελευταίου να χρηματοδοτείται από τα κράτη του Κόλπου και τελικά να υποστηρίζεται από τις Ηνωμένες Πολιτείες, μετέτρεψε τον επαναστατικό ζήλο σε μάχη επιβίωσης και σε μια αμυντική στρατηγική, που βασίζεται σε αντιπροσώπους σε αραβικές χώρες και προσπάθησε να μετατοπίσει το πεδίο της μάχης μακριά από τα σύνορα του Ιράν. Αυτό εδραιώσε την πεποίθηση ότι το Ιράν δεν είχε φίλους και ότι οι εχθροί του επεδίωκαν την αλλαγή καθεστώτος.

Η αντίληψη για τις προθέσεις των ΗΠΑ και της Σαουδικής Αραβίας εδραιώθηκε από την τεράστια επένδυση της Σαουδικής Αραβίας, από το 1979, στην παγκόσμια προώθηση της σουαχαμπιτικής ιδεολογίας με την προκατειλημμένη και μεροληπτική στάση της απέναντι στους Σίιτες Μουσουλμάνους.

Οι κινήσεις της Σαουδικής Αραβίας, μετά την άνοδο του πρίγκιπα Μοχάμεντ για τη λείανση των ακροτήτων του σουαχαμπισμού, της υπερσυντηρητικής ερμηνείας του Ισλάμ που διαμορφώνει εδώ και καιρό το βασίλειο, και για τη βελτίωση των κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών της επί μακρόν αδικημένης σιιτικής μειονότητας, δεν έχουν καταφέρει να πείσουν τους Ιρανούς ότι η στάση της Σαουδικής Αραβίας έχει αλλάξει.

Ωστόσο, ούτε και τα αντι-σιιτικά επεισόδια σε άλλα κράτη του Κόλπου το έχουν καταφέρει. Το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κατηγόρησε αυτή την εβδομάδα τις αρχές των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων ότι εξαφάνισαν με τη βία, από τον Οκτώβριο του 2020, τουλάχιστον τέσσερις Πακιστανούς Σίιτες και απέλασαν

άλλους έξι χωρίς εξήγηση, «όπως φαίνεται, με μοναδικό κριτήριο το θρησκευτικό τους υπόβαθρο».

Ο Ιμπραχίμ Φεριχάτ, ειδικός στην επίλυση συγκρούσεων, υποστηρίζει ότι η Σαουδική Αραβία και το Ιράν πρέπει να αναγνωρίσουν τα πραγματικά ζητήματα που θρέφουν τη σύγκρουσή τους, αντί να επικεντρώνονται σε αφηγήματα που έχουν δημιουργηθεί για να δικαιολογήσουν τις παγιωμένες θέσεις τους. «Αυτό που και οι δύο πλευρές αρνούνται να αναγνωρίσουν, είναι ότι αυτή η σύγκρουση αφορά... τουλάχιστον εν μέρει, την επιβίωση των καθεστώτων, τη νομιμότητα και την επιθυμία των κυβερνήσεων και των δύο κρατών να αναλάβουν ηγετικό ρόλο στον μουσουλμανικό κόσμο». Όλα αυτά καθιστούν τη θεσμοθέτηση μηχανισμών διαχείρισης των συγκρούσεων απαραίτητη προϋπόθεση.

Μια αγγλική έκδοση podcast αυτής της ιστορίας είναι διαθέσιμη στα Soundcloud, iTunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreker, PocketCasts, Tumblr, Podbean, Audible, Patreon και Castbox.

Ο Δρ. Τζέιμς Μ. Ντόρσι είναι βραβευμένος δημοσιογράφος και ανώτερος συνεργάτης της Σχολής Διεθνών Σπουδών Σ. Ρατζαρατνάμ του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Νανιάγκ και του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης του Ινστιτούτου Μέσης Ανατολής καθώς και επίτιμος ανώτερος εξωτερικός συνεργάτης στο Eye του ISIS.

Οι δυνάμεις της Μέσης Ανατολής ανταγωνίζονται για τη διαπαιδαγώγηση της επόμενης γενιάς μουσουλμάνων

Από τον Τζέιμς Μ. Ντόρσι

Η εκπαίδευση αναδύεται ως το επίκεντρο των ανταγωνιστικών ιδεολογικών οραμάτων σχετικά με τον μελλοντικό μουσουλμανικό κόσμο. Οι αντίπαλες αντιλήψεις που ενσταλάζονται στην επόμενη γενιά είναι πιθανό να προωθήσουν τον αγώνα θρησκευτικής επιρροής και κυριαρχίας στο Ισλάμ.

Αναφορές που δημοσιεύθηκαν νωρίτερα αυτόν τον χρόνο, από το Ινστιτούτο για την Παρακολούθηση της Ειρήνης και της Πολιτιστικής Ανοχής στη Σχολική Εκπαίδευση (IMPACT-SE) με έδρα το Ισραήλ, καταγράφουν την απόκλιση των εκπαιδευτικών προσεγγίσεων.

Από τη μία πλευρά βρίσκονται το Πακιστάν και η Τουρκία, δύο από τις πιο πολυπληθέστερες μουσουλμανικές χώρες, των οποίων η διεκδίκηση της κυριαρχίας στο μουσουλμανικό κόσμο έχει τις ρίζες της στις συντηρητικές, αν όχι υπερσυντηρητικές, ερμηνείες του Ισλάμ, που διαμορφώνουν όλο και περισσότερο τα εκπαιδευτικά τους συστήματα.

Από την άλλη, βρίσκονται η Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, δίνοντας λιγότερη έμφαση στη θρησκεία και περισσότερη στην επιστήμη, καθώς επίσης και στη θρησκευτική ανοχή και τον διαθρησκευτικό διάλογο στην εκπαίδευση.

Στη μέση των δύο προσεγγίσεων βρίσκεται το Κατάρ, το μοναδικό ουαχαμπιτικό κράτος στον κόσμο, εκτός της Σαουδικής Αραβίας, ακόμα κι αν πολύ πριν την άνοδο του Σαουδάραβα πρίγκιπα διαδόχου Μοχάμεντ μπιν Σαλμάν ακολουθούσε μία πιο φιλελεύθερη ερμηνεία.

Από τότε που ανέλαβε την εξουσία, ο πρίγκιπας Μοχάμεντ μείωσε σημαντικά τον ρόλο των υπερσυντηρητικών θρησκευτικών προσώπων και ιδρυμάτων. Ακόμα, μείωσε την παγκόσμια χρηματοδότηση των δραστηριοτήτων των Ουαχαμπιτών, ενίσχυσε τα δικαιώματα των γυναικών και δημιούργησε έναν τομέα ψυχαγωγίας κατά τα δυτικά πρότυπα.

Το Κατάρ, το οποίο βρίσκεται «στριμωγμένο» ανάμεσα στη Σαουδική Αραβία και το Ιράν, θεωρεί ότι η παγκόσμια υποστήριξη του πολιτικού Ισλάμ, συμπεριλαμβανομένης της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, είναι η καλύτερη άμυνά του απέναντι στα σαουδαραβικά και ιρανικά μοντέλα διακυβέρνησης.

Τα σχολικά βιβλία του Κατάρ αντικατοπτρίζουν το τεντωμένο σχοινί πάνω στο οποίο ακροβατεί το κράτος του Κόλπου, ανάμεσα στη δήλωση προσήλωσης σε έννοιες δημοκρατικών ελευθεριών, ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ανοχής και πλουραλισμού,

αλλά και στην άρνηση της απομάκρυνσης από τις αντισημιτικές και αντιχριστιανικές αντιλήψεις, καθώς και από τις τζιχαντιστικές και μαρτυρικές φιλοσοφίες, που επικρατούν στο πολιτικό Ισλάμ.

Αυτό που έχουν κοινό οι διαφορετικές προσεγγίσεις είναι αυτό που καθιστά και τις δύο προβληματικές: η στήριξη της απολυταρχικής ή τυραννικής εξουσίας είτε διαδίδοντας κατηγορηματικά την απόλυτη υπακοή στον ηγέτη είτε μέσω του ολοένα και πιο αυταρχικού περιβάλλοντος, στο οποίο αναπτύσσονται τα ισλαμιστικά εκπαιδευτικά συστήματα.

Πίσω από τις διαφορετικές προσεγγίσεις στην εκπαίδευση βρίσκονται αποκλίνουσες ερμηνείες για το τι αντιπροσωπεύει το Ισλάμ και τι συνιστά μια μετριοπαθή μορφή της πίστης, καθώς και φαινομενικά τυχαίοι ορισμοί που διατυπώνονται από διάφορους ηγέτες.

Βέβαια, η Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, σε αντίθεση με τις αξίες που διαδίδονται στα προγράμματα μαθημάτων της Τουρκίας και του Πακιστάν, αντιμετωπίζουν ζητήματα που θεωρούνται, ευρέως, ότι ενδεχομένως συμβάλλουν στην δημιουργία εδάφους για ριζοσπαστισμό και εξτρεμισμό.

Αυτές περιλαμβάνουν ρατσιστικές αντιλήψεις, προκατειλημμένες εικόνες των μειονοτήτων, έμφαση στην εκμάθηση μέσω της επανάληψης και στάσεις απέναντι στη βία.

Σε συνέντευξή του στις αρχές του Μαΐου, ο πρίγκιπας Μοχάμεντ εξέφρασε φαινομενικά αντιφατικούς ορισμούς για το τι συνεπάγεται η δική του εκδοχή του μετριοπαθούς Ισλάμ. Από τη μία πλευρά, ο πρίγκιπας διάδοχος υπαινίχθηκε ότι περιλαμβάνει μια φιλελεύθερη εφαρμογή του ισλαμικού νόμου με γνώμονα τις αρχές της ανοχής και της αποδοχής του ξένου.

Ωστόσο, την ίδια στιγμή, όταν ρωτήθηκε σχετικά με την αντιμετώπιση του εξτρεμισμού, ο πρίγκιπας Μοχάμεντ επικαλέστηκε ένα χαντίθ ή προφητική ρήση, που προτρέπει τους πιστούς να σκοτώνουν τους εξτρεμιστές. Σαουδάραβες αντιφρονούντες κατηγόρησαν τον πρίγκιπα διάδοχο ότι δικαιολογεί τη στοχοποίηση όσων τον επικρίνουν, όπως του Τζαμάλ Κασόγκι, του Σαουδάραβα δημοσιογράφου που δολοφονήθηκε στο προξενείο της Σαουδικής Αραβίας, στην Κωνσταντινούπολη το 2018.

«Σήμερα, με την ύπαρξη εξτρεμιστικής ιδεολογίας στη Σαουδική Αραβία, δεν μπορούμε να αναπτυχθούμε, να προσελκύσουμε κεφάλαια, να γίνουμε τουριστική χώρα ή να προχωρήσουμε. Αν θέλετε εκατομμύρια θέσεις εργασίας, μείωση της ανεργίας, οικονομική ανάπτυξη και καλύτερο εισόδημα, τότε πρέπει να σταματήσετε αυτό το εγχείρημα... Οποιοσδήποτε ασπάζεται μια εξτρεμιστική ιδεολογία, ακόμη και αν δεν είναι τρομοκράτης, εξακολουθεί να είναι εγκληματίας που πρέπει να λογοδοτήσει ενώπιον του νόμου», δήλωσε ο πρίγκιπας Μοχάμεντ, υποστηρίζοντας

ότι ανήκουν στο παρελθόν οι ημέρες κατά τις οποίες ο θρησκευτικός υπερσυντηρητισμός εξυπηρετούσε κάποιον σκοπό.

Η απόκλιση στις εκπαιδευτικές προσεγγίσεις αποκτά πρόσθετη σημασία επειδή οι χώρες που διεκδικούν την κυριαρχία του μουσουλμανικού κόσμου, όπως η Σαουδική Αραβία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και η Τουρκία, καθώς και το Ιράν, προωθούν με ποικίλους τρόπους τα οράματά τους που σχετίζονται με την ερμηνεία της πίστης. Σε αυτούς περιλαμβάνονται η χρηματοδότηση θρησκευτικών, πολιτιστικών και εκπαιδευτικών ιδρυμάτων σε τρίτες χώρες και η πίεση για πολιτικές, οι οποίες ευνοούν την προσέγγισή τους και «παραμερίζουν» εκείνη των αντιπάλων τους.

Η Σαουδική Αραβία, μειώνοντας σημαντικά τη χρηματοδότησή της στο εξωτερικό και αξιοποιώντας τον Ισλαμικό Παγκόσμιο Σύνδεσμο (MWL), που κάποτε αποτελούσε πρωταρχικό μέσο της Σαουδαραβικής προώθησης του υπερσυντηρητισμού, για να διαδώσει το πιο πρόσφατο μήνυμα του βασιλείου περί ανοχής και διαθρησκευτικής προσέγγισης, δεν διστάζει κατά καιρούς να επιστρατεύει εκείνους που πλέον καταγγέλλει ως εξτρεμιστές.

Η Ινδονησία αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα. Η Παγκόσμια Συνέλευση της Μουσουλμανικής Νεολαίας (WAMY), μία άλλη μη κυβερνητική οργάνωση που εγκρίθηκε από την κυβέρνηση και που χρησιμοποιήθηκε, κάποτε, για την προώθηση του υπερσυντηρητισμού της Σαουδικής Αραβίας, υπερηφανεύεται για τη χρηματοδότηση τζαμιών στην Ινδονησία, τα οποία χτίστηκαν από το Κόμμα Ευημερούσας Δικαιοσύνης (Partai Keadilan Sejahtera ή PKS), μια ομάδα που συνδέεται με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα.

Όταν ο γενικός γραμματέας του Ισλαμικού Παγκόσμιου Συνδέσμου, Μοχάμεντ Αλ Ίσα, επισκέφτηκε την έδρα του Ναχατούλ Ολαμά (Nahdlatul Ulama, NU) στην Τζακάρτα, του μεγαλύτερου μουσουλμανικού κινήματος στον κόσμο, επέλεξε να πάρει μαζί του τον Χινταγιάτ Νουρ Ουάχιντ, αρχηγό του Κόμματος Ευημερούσας Δικαιοσύνης και σθεναρό αντίπαλο του Κόμματος Εθνικής Αφύπνισης (ή PKB) που συνδέεται με το Ναχατούλ Ολαμά.

Η σαουδαραβική επίδειξη του ισλαμιστή συνοδοιπόρου της στην Ινδονησία, φαίνεται ότι έχει ως στόχο να αντιμετωπίσει το Ναχατούλ Ολαμά, τον πιο σοβαρό αμφισβητία των διαφόρων αντιλήψεων του Ισλάμ που προβάλλονται από τις δυνάμεις της Μέσης Ανατολής, συμπεριλαμβανομένου του βασιλείου.

Το Ναχατούλ Ολαμά προωθεί μια αντίληψη του ανθρωπιστικού Ισλάμ που έχει τις ρίζες της στην επανερμηνεία των θρησκευτικών κειμένων, που αναγνωρίζει την ανάγκη μεταρρύθμισης για την αναθεώρηση ή την εξάλειψη των εννοιών που η ομάδα αποκαλεί «παρωχημένες», όπως αυτή του καφίρ ή του απίστου, και υποστηρίζεται από πολλούς ισλαμιστές μελετητές.

Από την πλευρά της, η Διεύθυνση Θρησκευτικών Υποθέσεων της Τουρκίας, Ντιγιανέτ, που βρίσκεται στο γραφείο του προέδρου Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν,

σημείωσε αύξηση του προϋπολογισμού της κατά 23 φορές τις τελευταίες δύο δεκαετίες, καθιστώντας την μία από τις μακράν καλύτερα χρηματοδοτούμενες κυβερνητικές υπηρεσίες.

Η Ντιγιανέτ έχει χρηματοδοτήσει την κατασκευή τζαμιών στις γειτονικές, πρώην οθωμανικές, χώρες των Βαλκανίων μέχρι την Αφρική κι ακόμα ως την Κούβα. Το Ίδρυμα Μααρίφ, το οποίο ελέγχει, σε παγκόσμιο επίπεδο, τα σχολεία που κάποτε διοικούσαν οπαδοί του Φετουλάχ Γκιουλέν, χρησιμοποιεί σχολικά είδη που παρέχονται από τη Ντιγιανέτ.

Η Τουρκία κατηγορεί τον κ. Γκιουλέν, έναν ιεροκήρυκα που ζει εξόριστος στις Ηνωμένες Πολιτείες και πρώην σύμμαχο του κ. Ερντογάν, ότι σχεδίασε ένα αποτυχημένο στρατιωτικό πραξικόπημα στην Τουρκία το 2016. Έκτοτε η Τουρκία έχει συλλάβει χιλιάδες φερόμενους ως υποστηρικτές του Γκιουλέν και έχει απομακρύνει μεγάλο αριθμό ύποπτων υποστηρικτών του από την κυβερνητική διοικητική υπηρεσία και τον στρατό.

Πολλές χώρες έχουν παραχωρήσει στο Ίδρυμα Μααρίφ τοπικά σχολεία, τα οποία διοικούνταν από τον Γκιουλέν. Κατά την τελευταία καταμέτρηση, το ίδρυμα διαχειριζόταν 323 σχολεία, 42 φοιτητικές εστίες και ένα πανεπιστήμιο σε 43 χώρες.

Παρομοίως, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, υποστηριζόμενα από τη Σαουδική Αραβία, χρησιμοποίησαν τη θρησκευτική ήπια ισχύ τους καθώς και την εμπορική και οικονομική τους επιρροή με σκοπό να πετύχουν μια σκληρότερη γαλλική πολιτική προς το πολιτικό Ισλάμ, πριν από την λήψη δραστικών μέτρων του προέδρου Εμανουέλ Μακρόν.

Οι πιέσεις έδωσαν έμφαση στα κοινά συμφέροντα για την αντιμετώπιση του πολιτικού Ισλάμ και της Τουρκίας, με την οποία η Γαλλία βρίσκεται σε αντιπαράθεση για τη Λιβύη και την ανατολική Μεσόγειο, καθώς και για το ζήτημα του πολιτικού Ισλάμ. Επίσης, παρέδωσαν στον Γάλλο ηγέτη την πολυπροσδοκώμενη ισλαμική κάλυψη για να απευθυνθεί στο πολιτικό Ισλάμ και την Τουρκία, καθώς προετοιμάζεται για τις εκλογές του 2022, στις οποίες η Μαρίν Λεπέν, η αρχηγός του ακροδεξιού, εθνικιστικού και αντιμεταναστευτικού κόμματος, Εθνική Συσπείρωση, «παραμονεύει».

Στο πλαίσιο της λήψης σκληρών μέτρων για το πολιτικό Ισλάμ, η Γαλλία απαίτησε να πηγαίνουν τα σχολεία από την ηλικία των τριών ετών. Επίσης, κατήγγειλε σχεδόν όλες τις επιλογές για κατ' οίκον εκπαίδευση ή τη λειτουργία ιδιωτικά χρηματοδοτούμενων σχολείων.

Ο κ. Ερντογάν προκάλεσε το 2018 δηλώνοντας ότι «ο κοινός στόχος όλης της παιδείας και του εκπαιδευτικού μας συστήματος είναι να αναθρέψουμε καλούς ανθρώπους με σεβασμό στην ιστορία, τον πολιτισμό και τις αξίες τους». Ο κ. Ερντογάν μίλησε για μια «ευσεβή γενιά» η οποία «θα εργαστεί για την οικοδόμηση

ενός νέου πολιτισμού». Αυτός ο νέος πολιτισμός είναι αυτός που διακυβεύεται στον αγώνα θρησκευτικής επιρροής και κυριαρχίας στο Ισλάμ.

Μια αγγλική έκδοση podcast αυτής της ιστορίας είναι διαθέσιμη στα Soundcloud, Itunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreaker, PocketCasts, Tumblr, Podbean, Audible, Patreon και Castbox.

Ο Δρ. Τζέιμς Μ. Ντόρσι είναι βραβευμένος δημοσιογράφος και ανώτερος συνεργάτης της Σχολής Διεθνών Σπουδών Σ. Ρατζαρατνάμ του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Νανιάνγκ και του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης του Ινστιτούτου Μέσης Ανατολής καθώς και επίτιμος ανώτερος εξωτερικός συνεργάτης στο Eye του ISIS.

Β' ΜΕΡΟΣ

Σχολιασμός

Με τον όρο μετάφραση εννοούμε τη μεταφορά ενός κειμένου το οποίο είναι γραμμένο στη γλώσσα από την οποία μεταφράζουμε, γλώσσα-πηγή (ΓΠ), προς τη γλώσσα προς την οποία μεταφράζουμε, γλώσσα-στόχο (ΓΣ). Πολλοί θεωρούν ότι η μετάφραση δεν είναι τίποτα παραπάνω από αυτή τη διαδικασία «αντικατάστασης» λέξεων από τη μία γλώσσα στην άλλη. Αυτό που αγνοούν είναι η συμβολή της στην εξέλιξη της γλώσσας και των τεχνών κάθε χώρας και γενικότερα στην ιστορία του κόσμου. Χωρίς τη μετάφραση, το χάσμα που δημιουργείται μεταξύ των διάφορων πολιτισμών που υπάρχουν στον πλανήτη δε θα μπορούσε να γεφυρωθεί. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Γ. Κεντρωτής «Χρησιμοποιούμε λέξεις και προτάσεις με σκοπό να παράγουμε στο μυαλό του αναγνώστη του μεταφράσματος τις ίδιες αξίες με αυτές που παράγονται στο μυαλό του αναγνώστη του πρωτότυπου κειμένου». Ο μεταφραστής οφείλει, λοιπόν, να λάβει υπόψη του την κουλτούρα και τον πολιτισμό των γλωσσών πηγής και στόχου, να έχει πολύ καλή γνώση της γλώσσας προς την οποία μεταφράζει και μέσω της γλωσσικής του δεξιότητας να προσαρμόσει τις γνώσεις του στους συγκεκριμένους κανόνες που διέπουν την τεχνική της μετάφρασης. Τέλος, χρειάζεται να ενημερώνεται συνεχώς και να αποκτά νέες γνώσεις καθώς «σήμερα» πρέπει να γνωρίζει πιο πολλά από «χθες» και λιγότερα από «αύριο».

Τα προς μετάφραση κείμενα της παρούσας εργασίας αποτελούν σύντομα άρθρα δημοσιευμένα στην ιστοσελίδα Substack. Είναι γραμμένα από τον Τζέιμς Μ. Ντόρσι στην αγγλική γλώσσα, στο newsletter με τίτλο *The Turbulent World of Middle East Soccer*. Εκεί, ο αρθρογράφος δημοσιεύει αιχμηρές αναλύσεις σχετικά με την γεωπολιτική επικαιρότητα, οι οποίες έχουν σκοπό να προκαλέσουν προβληματισμό. Στο πρώτο άρθρο με τίτλο «Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails» παραθέτει τις πολιτικές κινήσεις της Ιορδανίας ενόψει της συνάντησης του ηγέτη της με τις ΗΠΑ. Στη συνέχεια, το δεύτερο άρθρο «Forging a future with rather than against Iran» αναφέρεται στις πολιτικές εξελίξεις στο Ιράν και την άρση των αμερικανικών κυρώσεων στην περιοχή καθώς και τις σχέσεις της χώρας με την Σαουδική Αραβία. Τέλος, στο τρίτο άρθρο «Middle Eastern powers vie in shaping a next generation of Muslims» συζητούνται οι διαφορετικές προσεγγίσεις των μεγάλων δυνάμεων της Μέσης Ανατολής στο ζήτημα της εκπαίδευσης της νέας γενιάς μουσουλμάνων. Αξίζει να σημειωθεί ότι σημαντικό ρόλο σε αυτές τις εξελίξεις παίζει η θρησκεία και η προσπάθεια των χωρών να επιβληθούν στις υπόλοιπες μέσω αυτής.

Πριν την ανάλυση των μεταφραστικών προβλημάτων, θα ήθελα να αφιερώσω αυτήν την παράγραφο στον σκοπό της μετάφρασης και την μεταφραστική εντολή. Τα παραπάνω άρθρα αναφέρονται σε πολιτικά γεγονότα της επικαιρότητας. Ο αρθρογράφος αποσκοπεί στην ενημέρωση των αναγνωστών του και στον προβληματισμό τους, κάτι που πετυχαίνει μέσω της αναφορικής λειτουργίας του

άρθρου. Ξεφεύγει από την απρόσωπη εξιστόρηση των γεγονότων και ακολουθεί τη δική του, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο την προσωπική του νότα. Το λεξιλόγιο των άρθρων είναι απλό και καθημερινό, καθώς τα κείμενα απευθύνονται σε απλούς αναγνώστες, οι οποίοι ενδιαφέρονται για τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή ή απλώς έτυχε να διαβάσουν κάποιο από τα άρθρα. Σε λίγα σημεία μόνο παρατηρείται πιο εξειδικευμένη πολιτική ορολογία. Για παράδειγμα, στο άρθρο *Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails*, γίνεται λόγος για την «ήπια ισχύ» (αγγλικά: *soft power*), έναν όρο που επινόησε ο Joseph Nye για την ικανότητα που έχει κάποιος να ελκύει και να πείθει στην πολιτική αλλά πλέον χρησιμοποιείται αρκετά συχνά και στη θρησκεία, η οποία όπως ειπώθηκε προηγουμένως, αποτελεί σημαντικό παράγοντα στις γεωπολιτικές εξελίξεις. Επίσης, χρειάζεται να σχολιαστεί η πολύπλοκη σύνταξη των άρθρων. Συνήθως, στα αγγλικά άρθρα συναντάμε απλή σύνταξη, αλλά στην περίπτωση του κ. Ντόρσι, τα άρθρα του αποτελούνται από μακροσκελείς προτάσεις και γρήγορη εναλλαγή θεμάτων, αποδεικνύοντας την γλωσσική του δεξιότητα. Με γνώμονα τα παραπάνω, στόχος ήταν η δημιουργία κειμένων στην ελληνική γλώσσα, τα οποία θα μεταδώσουν το νόημα, το ύφος και τις πληροφορίες των αρχικών κειμένων, έχοντας τα άρθρα του κ/ Ντόρσι ως πρότυπα.

Στη μεταφραστική διαδικασία, είναι απολύτως λογικό και αναμενόμενο να δημιουργηθούν συγχύσεις και προβλήματα... Για την επίλυση των ζητημάτων που ήρθα αντιμέτωπη αλλά και για να ελέγξω εάν η «δική μου» μετάφραση των όρων είναι σωστή, ανέτρεξα σε διαδικτυακές πηγές, και συγκεκριμένα σε άρθρα της ελληνικής γλώσσας για να βρω περισσότερες πληροφορίες και να δω τον τρόπο με τον οποίο οι έλληνες αρθρογράφοι μετέφεραν τα συγκεκριμένα γεγονότα. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή η διαδικασία είναι ιδιαίτερα πολύπλοκη. Πέρα από τις ελληνικές ιστοσελίδες των γνωστών μεγάλων εφημερίδων, υπάρχουν διάφορες ιστοσελίδες εκλαϊκευτικού περιεχομένου, και δεν ήταν εύκολο να εμπιστευτώ το περιεχόμενό τους. Παρ' όλ' αυτά, χρήσιμη ήταν η αναζήτηση ονομασιών στη Wikipedia, ελλείψει άλλης πηγής ή σε περίπτωση που έκρινα ότι η απόδοση του εν αναζήτηση όρου ήταν «καλύτερη» σε σχέση με άλλες.

Σε αυτήν την κατηγορία πρέπει να συμπεριλάβω τη μετάφραση των κύριων ονομάτων, δηλαδή των ανθρωπωνύμων και των τοπωνύμων. Στο κείμενο-πηγή υπάρχουν αρκετά που προέρχονται από την αραβική γλώσσα και τα περισσότερα από αυτά δεν είναι διαδεδομένα στον ελληνικό λαό. Για την μετάφρασή τους διάλεξα μία από τις δύο παρακάτω μεθόδους μετάφρασης κύριων ονομάτων. Η πρώτη μέθοδος, την οποία απέρριψα, είναι κατά την προσωπική μου άποψη η πιο εύκολη, αφού ο μεταφραστής κάνει αυτούσια αντιγραφή των ονομάτων του ΚΠ στο ΚΣ, χωρίς παρεμβάσεις. Η δεύτερη, η μέθοδος της φωνητικής μεταγραφής του ονόματος στο αλφάβητο της ΓΣ είναι αυτή που επέλεξα να εφαρμόσω. Τα πιο γνωστά αραβικά κύρια ονόματα έχουν αρκετές παραλλαγές στη γραφή τους στην ελληνική γλώσσα. Κάποιες είναι σωστές και κάποιες χρησιμοποιούνται λανθασμένα εν αγνοία των ομιλητών. Το πρώτο όνομα που θα αναλυθεί στην παρούσα εργασία είναι το

Abdullah. Στην ελληνική γλώσσα, το συναντάμε ως Αμπντουλλάχ ή Αμπντουλάχ, Αμπντάλλα ή Αμπντάλα αλλά και ως Αμπντουλλά. Καταρχάς, κάνουμε λόγο για ένα από τα πιο δημοφιλή ανδρικά αραβικά ονόματα κι αυτό χάρη στη σημασία του. Η αραβική λέξη αμπντ (أب, Abd) σημαίνει δούλος και μαζί με το –ουλ (Abdul) κυριολεκτικά σημαίνει «δούλος του», στην περίπτωση του συγκεκριμένου ονόματος, δούλος του Αλλάχ. Για την επιλογή μίας από τις πολλές παραλλαγές της γραφής του πρέπει να εξετάσουμε τα συνθετικά από τα οποία αποτελείται το όνομα, δηλαδή το Αμπντ (Abd) και το Αλλάχ (Allah). Το πρώτο γράμμα «α» (a) της λέξης Allah στην αραβική γλώσσα δεν προφέρεται και διαγράφεται αν ακολουθεί άλλο φωνήεν, όπως συμβαίνει με το –u (ou) στο Abdu-llah. Έτσι, αποκλείουμε το Αμπντάλλα και το Αμπντάλα, τα οποία διατηρούν το «α» αντί του «ου». Τέλος, το «Αμπντουλλάχ», αποτελεί την παλιά γραφή του ονόματος στα ελληνικά, που, πλέον, δεν χρησιμοποιείται τόσο συχνά επειδή έχει συνδεθεί με μια οριενταλιστική, ειρωνική αντιμετώπιση των ανθρώπων της περιοχής. Για τους παραπάνω λόγους, στην μετάφραση του ονόματος του Βασιλιά της Ιορδανίας, χρησιμοποιήθηκε η γραφή «Αμπντουλλά».

Συνεχίζοντας με τη γραφή των αραβικών ονομάτων, φτάνουμε στο Hamzah bin Hussein, στο Mohammed bin Salman και στο Sharif Hassan bin Zaid. Βλέπουμε ότι στα αγγλικά το bin γράφεται με πεζό «b» κι όχι με κεφαλαίο. Ωστόσο, στα ηλεκτρονικά ελληνικά άρθρα εφημερίδων, ακόμα και στα άρθρα εφημερίδων μεγάλου κύρους παρατήρησα ότι τις περισσότερες φορές ήταν γραμμένο, με κεφαλαίο (Μπιν). Με οδηγό τη σημασία της λέξης», δηλαδή «γιος του», επέλεξα τη γραφή «μπιν». Συνεχίζοντας με τις ιδιαιτερότητες των ονομάτων, το Bassam Awadallah στην πρώτη μου προσπάθεια, το μετέγραψα ως Μπασσέμ Αβαντάλλα. Δεν γνώριζα ότι στα αραβικά, σε αντίθεση προς τα ούρντου και τα φαρσί, δεν προφέρεται το γράμμα «β». Συμφωνά με βίντεο και σελίδες, που υποδεικνύουν την σωστή προφορά λέξεων και ονομάτων κατέληξα στη γραφή του ως «Αουαντάλλα». Υπήρχαν όμως και ονόματα που δεν κατάφερα να βρω την προφορά τους ηχογραφημένα από κάποιον ομιλητή της αραβικής γλώσσας. Σε αυτή την περίπτωση, ζήτησα από μία συμμαθήτριά μου, η οποία παρακολουθεί μαθήματα αραβικής γλώσσας, να μου υποδείξει τη σωστή προφορά. Έτσι, χάρη σε εκείνη κατάφερα να γράψω σωστά τα παρακάτω ονόματα: Ιμπραχίμ Ραΐσι (Ebrahim Raisi), Αγιατολάχ Ρουχολάχ Χομείνι (Ayatollah Ruhollah Khomeini), Αλί Χαμενέι (Ali Khamenei), Μαχμούντ Βαεζί (Mahmoud Vaezi), Ιμπραχίμ Φεριχάτ (Ibrahim Fraihat) και τέλος Χινταγιάτ Νουρ Ουαχίντ (Hidayat Nur Wahid). Εξαίρεση στην τακτική φωνητικής μεταγραφής αποτελούν οι εφαρμογές Soundcloud, Itunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreter, PocketCasts, Tumblr, Podbean, Audible, Castbox και Patreon, τις οποίες αποφάσισα να μην αλλάξω κατά την μετάφραση καθώς είναι ευρέως διαδεδομένες και το ελληνικό κοινό αναφέρεται σε αυτές με την αγγλική ονομασία τους.

Επίσης, σε αρκετά σημεία των άρθρων δεν κατάφερα, μέσω της αναζήτησής μου, να βρω την επίσημη μετάφραση για τα παρακάτω ιδρύματα και κόμματα στα ελληνικά διότι στο διαδίκτυο υπάρχει ποικιλία για την απόδοσή τους. Για τα παρακάτω, πιο

συχνά χρησιμοποιούνταν οι μεταφράσεις: Παγκόσμιος Ισλαμικός Σύνδεσμος για το Muslim World League(MWL), Παγκόσμια Συνέλευση της Μουσουλμανικής Νεολαίας για το World Assembly of Muslim Youth (WAMY), Κόμμα Ευημερούσας Δικαιοσύνης για το Prosperous Justice Party και Κόμμα Εθνικής Αφύπνισης για το National Awakening Party (or PKB). Ωστόσο, υπήρχε και η περίπτωση που όχι μόνο δεν κατάφερα να βρω «επίσημη μετάφραση» αλλά δεν βρήκα καμία αναφορά σε ελληνικά άρθρα. Παράδειγμα είναι το «integrative internationalization» από το άρθρο Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails. Αποφάσισα να ψάξω το άρθρο του κ. Μαλίκ, στο οποίο αναφέρεται η φράση που ψάχνουμε. Ο κ. Μαλίκ γράφει: «integrative internationalization- which essentially means institutionalizing “integrative negotiations” through diplomatic participation of regional (international) stakeholders in governance and dispute resolution.», έτσι, αποδόθηκε ως «διεθνοποίηση των ενοποιητικών πολιτικών».

Όσον αφορά τις μακροσκελείς προτάσεις, στις οποίες αναφέρθηκα προηγουμένως, σε συγκριμένες περιπτώσεις, έκρινα απαραίτητη την αποστασιοποίηση από το πρωτότυπο κείμενο. Αν και στα ελληνικά συνηθίζονται οι μακροσκελείς περίοδοι, λόγω της αναλυτικής φύσης της γλώσσας, σχημάτισα μικρότερες προτάσεις για να μην δημιουργείται σύγχυση νοήματος. Ο αρθρογράφος επιλέγει να «φορτώνει» μια πρόταση με πολλές πληροφορίες χωρίς να δημιουργείται πρόβλημα αλλά, προσωπικά, δεν ήθελα να υπάρχει καμία περίπτωση σύγχυσης του αναγνώστη του ελληνικού κειμένου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η παράγραφός «Iran's ballistic... Iranian revolution.» του άρθρου Forging a future with rather than against Iran, την οποία στη μετάφρασή μου, «έσπασα» σε δύο προτάσεις. Η πρώτη πρόταση είναι «Το πρόγραμμα... πόλεμο.» και η δεύτερη «Ωστόσο... ιρανικής επανάστασης.». Επίσης, ένα σημείο που έκρινα, ξανά, την αλλαγή της μορφοσύntαξης του κειμένου ως την καλύτερη επιλογή, βρίσκεται στο ίδιο άρθρο, εκεί που ο αρθρογράφος παραθέτει αυτούσια τα λόγια του κ. Ραΐσι (Mr. Raisi ... relations with our neighbours.”). Στη μετάφραση αποφάσισα να μεταφέρω τα λόγια σε πλάγιο λόγο, δηλαδή «ο κ. Ραΐσι επέμεινε ότι... αφού δήλωσε, επίσης, ότι... τους γείτονές τους.». Με αυτό τον τρόπο, ένωσα δύο προτάσεις του αγγλικού άρθρου σε μία. Επανέλαβα την τακτική της ένωσης δύο προτάσεων σε μία, λίγο παρακάτω, στην παράγραφο «Dialing... is one thing. Another is... resolve them.». Στην μετάφραση, χρησιμοποίησα το «είναι ένα πράγμα» (is one thing) και το «είναι ένα άλλο» (another is) που συνδέει νοηματικά τις δύο προτάσεις: «Το να... είναι ένα πράγμα και το να... είναι ένα άλλο.» για να την πετύχω τη συνοχή. Μην ξεχνάμε ότι η φύση της ελληνικής γλώσσας μας επιτρέπει να σχηματίζουμε μεγάλες περιόδους.

Στα άρθρα του, ο κ. Ντόρσι χρησιμοποιεί μεταφορές, κάνοντας τη δουλειά του μεταφραστή περισσότερο απαιτητική. Στόχος μου ήταν η εύρεση παρόμοιων μεταφορικών σχημάτων, με σκοπό να διατηρήσω το ύφος του πρωτότυπου κειμένου. Στο άρθρο «Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails», η Ιερουσαλήμ χαρακτηρίζεται ως «crown jewel». Με μία απλή αναζήτηση στο διαδικτυακό λεξικό WordReference, βρίσκουμε ότι

μεταφράζεται μεταφορικά ως κόρη οφθαλμού. Η συγκεκριμένη απόδοση απορρίπτεται για το κείμενο μας, καθώς ο αρθρογράφος σε αυτό το σημείο θέλει να δείξει ότι η Ιερουσαλήμ είναι κάτι που προσπαθούν να το αποκτήσουν πολλοί. Στην περίπτωση αυτή, θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μία ελεύθερη μετάφραση του crown jewel, δηλαδή «το πολυτιμότερο διαμάντι». Ωστόσο, στη συνέχεια γίνεται λόγος για έναν αγώνα (battle) και έκρινα ότι η μετάφραση «...η Ιερουσαλήμ είναι ποθητή σαν έναν θησαυρό σε ένα «κυνήγι»...» είναι η καλύτερη επιλογή.

Από τα μεταφραστικά σχόλια μιας εργασίας, δεν μπορούν να λείπουν τα μεταφραστικά διλήμματα. Ένα από αυτά ήταν η μετάφραση της φράσης «religious soft power». Ύστερα από αναζήτηση στο διαδίκτυο, για την κατανόηση του όρου, κατέληξα στις επιλογές «θρησκευτική ήπια ισχύς» και «θρησκευτική κυριαρχία». Το νόημα τους είναι αρκετά κοντά και αυτό χάρη στη σημασία της ήπιας ισχύος, η οποία αποτελεί έναν μη βίαιο τρόπο τον οποίο χρησιμοποιούν τα κράτη για να εξαναγκάσουν τα άλλα σε υπακοή μέσω των αξιών του ίδιου του κράτους που τη χρησιμοποιεί. Με τη θρησκεία, στις μέρες μας να διαδραματίζει ολόένα και πιο σημαντικό ρόλο στην πολιτική σκηνή, οι χώρες της Μέσης Ανατολής χρησιμοποιούν την (θρησκευτική) ήπια ισχύ με απώτερο σκοπό την ηγεμόνευση της περιοχής. Έτσι, αποφάσισα να χρησιμοποιήσω και τις δύο αποδόσεις στη μετάφραση των άρθρων καθώς αναφέρονται συνολικά τέσσερις φορές, και έτσι θα μπορώ να τις εναλλάσσω. Αναλυτικά, στο πρώτο άρθρο Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails, αναφέρεται τρεις φορές: «competing for religious soft power in the Muslim world», «is competing for religious soft power», «Muslim religious soft power» και, τέλος, μία φορά στο άρθρο Middle Eastern powers vie in shaping a next generation of Muslims: «has employed its religious soft power».

Ένα ακόμα δίλημμα ήταν η μετάφραση της φράσης «Jordanian-government controlled endowment» στο πρώτο άρθρο Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails. Ο λόγος που συμπεριλαμβάνω αυτό το σημείο στο σχολιασμό μου είναι η λέξη endowment, η οποία στο συγκεκριμένο κείμενο σημαίνει δωρεά (σε ίδρυμα). Θα ήθελα να ξεκαθαρίσω ότι δεν αναφέρομαι σε αυτή εξαιτίας της σημασίας της, αλλά εξαιτίας των διάφορων τρόπων που αποδίδεται η λέξη στα ελληνικά άρθρα. Πιο συχνά την βρίσκουμε ως ισλαμικό βακούφι και θρησκευτικό ίδρυμα. Επέλεξα την απόδοση (ισλαμικό) βακούφι, διότι αποτελεί άμεσο δάνειο από τα αραβικά και συγκεκριμένα προέρχεται από την αραβική λέξη waqf, ακριβής αντιστοιχία στο αγγλικό endowment.

Άλλο ένα σημείο που πιστεύω ότι αξίζει να αναλυθεί στον συγκεκριμένο σχολιασμό είναι η μετάφραση της λέξης kafir. Προφανώς, πρόκειται για λέξη που δεν προέρχεται από την αγγλική γλώσσα. Το «kafir» προέρχεται από την λέξη kufr, που σημαίνει άρνηση, απόρριψη ή απόκρυψη. Σε γενικές γραμμές όμως, χρησιμοποιείται για όσους έχουν απαρνηθεί τη μουσουλμανική θρησκεία, δηλαδή τους άπιστους. Στο κείμενο μετά το kafir ακολουθεί η λέξη infidel («kafir or infidel»), που σημαίνει κι

αυτή, άπιστος. Θα μπορούσα να κρατήσω μόνο μία από τις δύο, αφού είναι συνώνυμες για την αποφυγή της επανάληψης αλλά, στο τέλος, αποφάσισα να τις κρατήσω και τις δύο, διότι το ίδιο έκανε και ο αρθρογράφος στο πρωτότυπο κείμενο.

Για το τέλος άφησα το βασικότερο πρόβλημα μεταφραστικής φύσης το οποίο αντιμετώπισα. Αυτό ήταν η μετάφραση του «battle for the soul of Islam», που αναφέρεται στα άρθρα Maneuvering Jerusalem's future: Upcoming DC visit puts wind in Jordanian monarch's sails και Middle Eastern powers vie in shaping a next generation of Muslims. Η συγκεκριμένη φράση με απασχόλησε σχεδόν όλο το χρόνο που χρειάστηκα για να μεταφράσω και τα τρία άρθρα. Στην αρχή, τη μετέφρασα κυριολεκτικά, δηλαδή «ψυχή του Ισλάμ». Στη συνέχεια, για να διασταυρώσω αν είναι σωστή η απόδοση, έκανα αναζήτηση στο διαδίκτυο με σκοπό να βρω πόσες φορές χρησιμοποιείται, σε ποια άρθρα και με ποια έννοια. Την εντόπισα σε θρησκευτικά κείμενα και πολιτικά άρθρα. Ωστόσο, το νόημα τους δεν ταυτιζόταν με εκείνο των πρωτότυπων άρθρων. Στα άρθρα θρησκευτικού περιεχομένου είχε την έννοια του Κορανίου («Το Κοράνιο... κατέστη η ψυχή του Ισλάμ» και «...κείμενα του Κορανίου... είναι η ψυχή του Ισλάμ»). Στο σημείο αυτό, δημιουργήθηκε σύγχυση αφού το Κοράνιο δεν μπορούσε να αντικαταστήσει το soul of Islam και να έχουν το ίδιο νόημα τα προς μετάφραση άρθρα. Ακολούθησε αναζήτηση στο Quora, μία ιστοσελίδα στην οποία ο κόσμος μπορεί να θέσει και να απαντήσει ερωτήσεις άλλων χρηστών. Στην ερώτηση “what is the soul of Islam” δόθηκε η ακόλουθη σύντομη απάντηση: «Ο Αλλάχ». Δυστυχώς, ούτε αυτή η απάντηση «ταιριάζει» στο μετάφρασμα καθώς κι αυτή είναι μακριά από την έννοια της πρωτότυπης φράσης. Με την καθοδήγηση του επιβλέποντος καθηγητή μου, ο οποίος μου εξήγησε ότι πρόκειται για μια έκφραση, η οποία σχετίζεται με την αναζήτηση προοπτικής μέλλοντος και κυρίως συνάφειας με την νεωτερικότητα στον μοντέρνο κόσμο, έκανα ξανά αναζήτηση στο διαδίκτυο και βρήκα παράλληλα κείμενα για να αντλήσω περισσότερες πληροφορίες. Κατέληξα στο εξής συμπέρασμα: οι μουσουλμανικές «υπερδυνάμεις» είναι αφοσιωμένες σε έναν αγώνα θρησκευτικής ήπιας ισχύος, που γίνεται ολοένα και πιο έντονος, με στόχο τη γεωπολιτική επιρροή και κυριαρχία. Έτσι, κατέληξα στην απόδοση «αγώνας θρησκευτικής επιρροής και κυριαρχίας στο Ισλάμ».

Ανακεφαλαιώνοντας, αυτό που καθιστά την μετάφραση τόσο απαιτητική διαδικασία είναι η διαφορετικότητα των γλωσσών. Η γλώσσα που μιλάμε και ο πολιτισμός μας, καθορίζει τον τρόπο που σκεφτόμαστε... Η μετάφραση είναι μια διαδικασία που βοηθά τους ανθρώπους να ξεπεράσουν τα επικοινωνιακά εμπόδια, και ένας έμπειρος μεταφραστής είναι απαραίτητος για να φέρει εις πέρας αυτή τη μεταφορά των λέξεων, των εννοιών και των πολιτισμικών κωδίκων των κειμένων. Παρά τις δυσκολίες που συνάντησα κατά τη μεταφραστική διαδικασία των άρθρων, τα κείμενα της γλώσσας-πηγής δεν διέθεταν κάποιο «σοβαρό» πρόβλημα, του οποίου οι επίλυση ήταν αδύνατη, καθώς εν τέλει, όλα τα εμπόδια επιλυθήκαν επιτυχώς. Τέλος, μέσω της έρευνας μου, για την επίλυση των προβλημάτων, οφείλω να πω ότι απέκτησα νέες

γνώσεις και νιώθω ευγνώμων που μου δόθηκε η ευκαιρία να μεταφράσω τα συγκεκριμένα άρθρα.

Βιβλιογραφία

Α. Λεξικά

WordReference.com English-Greek Dictionary, 2021
<https://www.wordreference.com/>

Β. Βιβλία

Βλαχόπουλος Σ. (2010), *Μετάφραση και δημιουργικότητα: Ένα οδοιπορικό μεταξύ γνωστικής και εφαρμοσμένης μεταφρασεολογίας*. Αθήνα: ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Κελάνδριας Π. (2016), *Λειτουργική Διδακτική της Μετάφρασης*. Αθήνα: ΔΙΑΥΛΟΣ

Κεντρωτής Γ. (1996), *Θεωρία και πράξη της μετάφρασης*. Αθήνα: ΔΙΑΥΛΟΣ

Nord, C. (2014). *Η Μετάφραση ως στοχευμένη δραστηριότητα: ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΙΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ*. Αθήνα: ΔΙΑΥΛΟΣ.

Γ. Λοιπές αναφορές

Γιαννουλάτου Α., 2009, 10 Ιουνίου). Οι Πηγές του Ισλάμ, Μέρος 1^ο, Το Κοράνιο. Πάρθηκε από: https://www.oodegr.com/oode/islam/piges/koranio_genika_1.htm#cd

Ζαμπέτα Ε., (2020), *Ζητήματα Εκπαιδευτικής Πολιτικής- Μεθοδολογία Ανάλυσης των Εκπαιδευτικών Θεσμών*. Πάρθηκε από: <https://eclass.uoa.gr/modules/document/file.php/ECD250/%CE%B5.%20%CE%9F%CE%9C%CE%91%CE%94%CE%91-%CE%95.pptx>

Μιχαήλ Κ. Φεβρουάριος (2012), *Η θρησκεία ως εργαλείο ήπιας ισχύος στην εξωτερική πολιτική της Άγκυρας προς τη Μέση Ανατολή (2002-2010)*. Πάρθηκε από: <https://dione.lib.unipi.gr/xmlui/bitstream/handle/unipi/4708/Michail.pdf?sequence=2&isAllowed=y>

Chad O., (2016), What is the Soul of Islam, Πάρθηκε από: <https://www.quora.com/What-is-the-Soul-of-Islam>

Dorsey J. M. (2021, Οκτωβρίου 28), *The Battle for the Soul of Islam*, Hudson Institute. Πάρθηκε από: <https://www.hudson.org/research/16463-the-battle-for-the-soul-of-islam>

Pronounce, (χ.η) “Region, Saudi Arabia”, Πάρθηκε από: <https://pronounce.voanews.com/browse-oneregion.php?region=Saudi%20Arabia>